

Beføjelse, Lovforslaget giver ham, til at tillade de sidstnævnte Rentesatser for Provinsens Vedkommende, har man i Lovforslaget definitivt brudt med den gennem mange Aar gældende Praksis, at Provinsens Indlaansrente ligger over Københavns.

Den økonomiske Udvikling i vort Land har ført til, at de Rigdomme, der findes, i betydeligt Omfang er samlet i Hovedstaden. Den alt for stærke Centralisering her i Landet har været en medvirkende Faktor hertil. Som Følge heraf har man stedse været nødsaget til at arbejde med en højere Indlaansrente i Provinsen for at hindre Kapitalen i at gaa til København, og et tvangsmæssigt Brud paa denne Linie maa blive skæbnesvangert for Provinsen.

Den effektive Rente af Kreditforenings- og Statsobligationer vil altid indvirke paa Indlaansrenten, og indfører man nu en Tvangsrente paa $3\frac{1}{2}$ pCt., medens Obligationsrenten for Tiden er ca. 5 pCt., aabner man Adgang for Kapitalen til i større Omfang end hidtil at gaa fra Pengeinstitutterne til Obligationsmarkedet.

Man har anført den Betragtning, at Kapitalen desuagtet straks finder tilbage til Pengeinstitutterne, hvilket for saa vidt er rigtigt, men man ser bort fra, at som Følge af de forannævnte Forhold ved Centralisering i København og som Følge af, at det kapitalejende Publikum i København altid i højere Grad end i Provinsen har søgt Obligationsmarkedet, ligger langt den overvejende Del af Landets Obligationsbeholdning paa Hovedstadens Hænder. Følgelig vil et forceret Obligationskøb fra Provinsens Side føre til, at Provinsens Kapitaler maa gaa til Hovedstaden for at købe Obligationer, og *Provinsens Kapitaler kommer saaledes ikke tilbage*, men affejres i Hovedstadens Pengeinstitutter.

Da København ikke berøres nævneværdigt af Loven (Indlaansrenten er i Forvejen dersteds $3\frac{1}{2}$ pCt.), er der neppe Grund til at tro, at det derværende Publikum i højere Grad end hidtil vil søge over til Obligationsmarkedet.

Gennem Oprettelsen af en Likviditetsfond mener man at kunne raade Bod paa denne for Provinsens Erhvervsliv saa skæbnesvangre Forskydning af Kapital. Provinsens Pengeinstitutter er imidlertid ikke tjent med at ombytte deres Gæld til Sparerne med en Gæld til Nationalbanken eller Likviditetsfonden og derved delvis miste Selvstændigheden. Provinsens Pengeinstitutter bliver derved gældbundne overfor Hovedstaden eller Staten og vil komme til at arbejde under saa utrygge Former, at det sandsynligvis vil medføre ny Kreditindskrækning og i hvert Fald føre til, at Pengeinstitutterne ikke kan yde Provinsens Erhvervsliv den Støtte, som dette mener at kunne paaregne. Dette Forhold gælder ikke mindst Landbruget, som før eller senere vil være nødt til at gøre Brug af en større Kredit, end dette har i Øjeblikket.

Forslaget til Oprettelsen af en Likviditetsfond aabner ganske vist Adgang for Erhvervene til hel eller delvis Finansiering fra Fondens Side, men det maa dog vistnok i høj Grad betvivles, at Erhvervene kan staa sig ved denne nye Form for Finansiering.

Endvidere henvises Pengeinstitutterne til af Fondens Midler at foretage Udlaan til Igangsættelse af Arbejder, der skønnes nødvendige, og Fonden skal derved bære en Del af Risiko. Det kan dog neppe være Hensigten, at Pengeinstitutterne, der arbejder med betroede Midler, skal indlade sig i Forretninger, der indebærer mere end normal Risiko.

Under Motiveringen af Lovforslaget om en Likviditetsfond er fremført Nødvendigheden af at fremkalde normal Kreditgivning. Bestyrelsen skal hertil bemærke, at saa vidt den kan bedømme, er Kreditgivingen allerede i normale Former, forudsat at Sikkerheden anses for fyldestgørende. Man betvivler i hvert Fald, at Likviditetsfonden er i Stand til at fremkalde større Aktivitet fra Bankernes Side, da en saadan vil gaa ud over disses Selvstændighed.

Foreningens Bestyrelse er derfor af den Anskuelse, at de foran omtalte Lovforslag med Konvertering for Øje ikke yder Landbruget Gavn, der staar i Forhold til den Skade, der foroldes ved at gøre Provinsen mere kapitalfattig, end den er i Forvejen, og man tillader sig derfor indtrængende at henstille til Overvejelse ikke at gennemføre Forslaget, medmindre Forholdene skulde udvikle sig saaledes, at Konvertering kan finde Sted uden Skade for Landets Pengeforhold.

Man tillader sig at henvise til, at De Danske Provinsbanker enstemmigt paa et Møde i Januar har vedtaget at nedsætte Indlaansrenten til $3\frac{1}{2}$ og 4 pCt., forudsat at Provinsens øvrige Pengeinstitutter gaar med hertil. Det er ikke uden stor Betænkelighed, at Foreningen har foretaget dette Skridt, men man har gjort det af Hensyn